

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **A. S.**, nar. x, státní příslušnost Ukrajina, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra, (Odbor azylové a migrační politiky)**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2015, č. j. OAM-625/LE-BE03-BE03-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2015, č. j. OAM-625/LE-BE03-BE03-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem – Jezové (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 3. 11. 2015.

Žalobce předně uvedl, že skutečnost, že se na území České republiky nacházel neoprávněně, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. Odkázal na judikaturu správních soudů (např. na rozhodnutí NSS sp. zn. 5 Azs 17/2013) podle které samotný fakt nelegálního pobytu na území České republiky a nerespektování správního vyhoštění není sám o sobě důvodem pro závěr, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nepřihlédl k jeho individuálním poměrům a zdůraznil, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou matkou.

Dále žalobce poukázal na nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného, pokud jde o stanovení doby, po kterou má v ZZC setrvat. Konečně argumentoval, že zajištěním na 120 dnů byla vyloučena dostatečná periodická kontrola zajištění prostřednictvím soudního přezkumu. Navrhl proto zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Uvedl, že ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek (viz např. rozhodnutí NSS ze dne 17. 9. 2014, č.j. 5 Azs 13/2013-30).

Uvedl dále, že žalobce pobýval v České republice neoprávněně, dvakrát nerespektoval rozhodnutí Policie ČR o své povinnosti vycestovat z České republiky stanovené rozhodnutím o jeho správním vyhoštění, pobýval v České republice bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu. Taktéž je veden v evidenci nežádoucích osob. Je proti němu vedeno trestní řízení za trestné činy podplácení, maření správního rozhodnutí a padělání a pozměňování veřejné listiny. K České republice nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky, ani není rodinným příslušníkem občana EU.

S ohledem na uvedené žalovaný uvedl, že napadené není postaveno pouze na skutečnosti nelegálního pobytu žalobce na území České republiky, ale též na dalších skutečnostech, které odůvodňují jeho závěr, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že jeho rozhodnutím došlo ke zneužití správního uvážení. K aplikaci § 46a zákona o azylu postačuje shledání nebezpečí pro veřejný pořádek (nikoli až jeho narušení), v případě žalobce je pak s ohledem na jeho nerespektování právního řádu České republiky, protiprávní činnost (dle vlastních slov si opatřil falešné polské doklady) a pobytovou historii, takový závěr odůvodněn.

S námitkou žalobce, že pochybil, když se v rozhodnutí soustředil pouze na neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky a nezohlednil zde jeho osobní vazby na území, především to, že na území České republiky žije ve společné domácnosti se svou matkou, žalovaný nesouhlasil, jelikož se v rozhodnutí dostatečně zabýval i osobními a rodinnými poměry žalobce.

K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní, žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro jeho závěr, že vzhledem ke všem uvedeným zjištěním se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil.

Žalovaný rovněž odmítl žalobou tvrzený rozpor rozhodnutí s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce v této souvislosti namítá, že stanovená maximální délka povinnosti setrvat v ZZC vylučuje pravidelný soudní přezkum zbavení osobní svobody, a že zajištěním žalobce na 120 dnů žalovaný de facto určil, že soudní kontrola zákonnosti zajištění v podstatě již neproběhne. Žalovaný k tomu uvedl, že periodicita soudního přezkumu je v případě uložení povinnosti setrvat v ZZC zákonem o azylu zajištěna dostatečným způsobem. Povinnost, která vyplývá z § 46a odst. 5 zákona o azylu, není výhradně pasivní povahy (což vyplývá i z judikatury NSS, např. z rozsudku NSS č.j. 7 Azs 19/2013 ze dne 31. 7. 2013). Žalobce má nepochybně možnost využít postupu dle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu a požádat správní orgán o přezkoumání důvodů setrvání v ZZC.

Z výše uvedených důvodů návrh žalovaný zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 8. 7. 2015 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 8. 7. 2015 kontrolován hlídkou policie, které předložil pas bez platného víza. Lustrací v dostupných databázích byla ověřena jeho totožnost a zároveň bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky povolen žádný druh pobytu a pobývá zde bez platného víza. Dále bylo zjištěno, že žalobce je od 8. 1. 2015 do 24. 1. 2016 veden v Evidenci nežádoucích osob.

Dále bylo zjištěno, že žalobci byla vydána již dvě rozhodnutí o správním vyhoštění. Do protokolu o podání vysvětlení žalobce potvrdil, že s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění v květnu 2014, ale rozhodnutí neobdržel, neboť odjel na Ukrajinu, kde si dle svých slov vyřídil polské vízum a odcestoval do Polska. Poté odjel do České republiky, kde byl kontrolován v době, kdy mu platil zákaz pobytu v České republice, a proto s ním bylo zahájeno nové řízení o správním vyhoštění. Žalobce uvedl, že neví, jak bylo nové řízení ukončeno, protože se o to nezajímal. Od svého příjezdu do České republiky, tedy od 14. 8. 2014, žil u své matky v Praze. Na této adrese není oficiálně hlášen, ale přebírá si zde poštu. Po dobu svého pobytu v České republice si jmenovaný přivydělával na brigádách a „fuškách“ v Praze. Věděl, že má zákaz pobytu na území České republiky, protože mu to bylo sděleno při zahájení nového řízení dne 18. 8. 2014. Z území České republiky neodcestoval, protože nevěděl jak, a bál se války. Od svého příjezdu, tedy od 14. 8. 2014, pobývá jmenovaný na území České republiky nepřetržitě. Zadržen byl dle svých slov proto, že měl falešné polské doklady, které si koupil v Praze, aby nemusel odjet na Ukrajinu. Potvrdil, že byl poučen o nutnosti dostavit se na cizineckou policii následující den od svého propuštění, ale nešel tam z důvodu, že se bál a neměl čas kvůli svým „fuškám“. Peníze na vycestování z České republiky nemá, ale může si je opatřit. Žalobce si je vědom svého protiprávního jednání z důvodu svého neoprávněného pobytu na území České republiky a nemá zdravotní pojištění. Je svobodný a nemá děti. Na Ukrajině žije jeho otec a sestra, zde v České republice žije jeho matka. Na Ukrajině mu dle jeho vyjádření nic nehrozí, neuvedl žádný důvod nebo překážku, která by mu znemožňovala vycestování z České republiky.

O mezinárodní ochranu pak žádá, protože má zdravotní potíže s játry, má hepatitidu typu C. Jako další důvod uvedl situaci na Ukrajině. Podle svých slov neví, zda by se mohl vrátit zpět do České republiky, kdyby po skončení víza odjel, a absolvovat zde léčbu, proto neodjel a zůstal zde. Nechce jít bojovat do války a ví, že by ho určitě předvolali i přes jeho zdravotní obtíže. Nemá za koho a za co na Ukrajině bojovat a nechce střít do lidí, které ani nezná a ani být jimi zabit.

Dne 17. 7. 2015 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona o azylu uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 3. 11. 2015. V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobce setrval nerespektoval právní předpisy České republiky a dále dvě pravomocná rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž uvedl, že proti žalobci je vedeno trestní řízení pro trestné činy podplácení, maření výkonu úředního rozhodnutí a padělání a pozměňování veřejné listiny. Délku zajištění určil žalovaný na 110 dnů, přičemž toto odůvodnil předpokládanou délkou řízení ve věci mezinárodní ochrany (90 dní), včetně lhůty pro podání správní žaloby (15 dní) a času na doručování cca 5 dní.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo pokračování osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalobce předně zpochybňuje závěr žalovaného, že představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tato námitka není důvodná. Soud úvodem poznamenává, že vychází ze závěru NSS v rozhodnutí sp. zn. 1 Azs 21/2013, podle kterého „*samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. v obecné rovině nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území České republiky, v souladu s výše citovanou judikaturou nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Je proto třeba přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť žalovaným uvedené důvody (nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění) nelze samy o sobě kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek České republiky*“. Nicméně zároveň nelze opominout, že judikatura připustila jako dostatečný důvod pro závěr o nebezpečí pro veřejný pořádek např. nerespektování opakovaně ukládaného rozhodnutí o správním vyhoštění (sp. zn. 4 Azs 99/2015). V projednávané věci je jednání žalobce ještě závažnější, jelikož se žalobce kromě opakovaného maření rozhodnutí o správním vyhoštění rovněž prokazoval falešnými polskými doklady, které si v Polsku zakoupil a v současnosti je vůči němu vedeno trestní stíhání pro podezření z trestných činů podplácení, maření výkonu úředního rozhodnutí a padělání a pozměňování veřejné listiny. Závěr žalovaného, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek je tak zcela opodstatněný. Důvodná není ani námitka, že se žalovaný nezabýval individuální situací žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí přihlédl jak k jeho rodinným příslušníkům, tak k jeho osobní finanční situaci a soud pokládá skutečnosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí za dostatečné.

Dalším žalobním bodem je přiměřenost a odůvodněnost délky doby, po kterou byla žalobci uložena povinnost setrvat v ZZC. Ani této námitce soud nepřisvědčil. Žádost o mezinárodní ochranu byla žalobcem v posuzovaném případě podána pět dní před vydáním

napadeného rozhodnutí. Protože žalobce byl na osobní svobodě omezen již ode dne svého zadržení Policií ČR, omezení osobní svobody žalobce v důsledku výkonu povinnosti uložené v napadeném rozhodnutí je již pouhým pokračováním omezení osobní svobody a není tak důvodu do lhůty uložené povinnosti setrvat v ZZC započítávat i den vydání napadeného rozhodnutí (srov. žalobcem zmíněný rozsudek NSS ze dne 31. 03. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014-45). Jelikož v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí nelze s praktickou jistotou uzavřít, zda v řízení o žádosti žalobce bude namísto rozhodnout podle § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, mělo by řízení o žádosti žalobce skončit 85. den doby povinnosti setrvat v ZZC. K tomu je třeba připočíst lhůtu 15 dnů na podání žaloby proti případnému zamítavému rozhodnutí a dále cca 5 dnů na doručování (doručení rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zejména na doručení žaloby soudu). Takto by tedy mohla být odůvodněna povinnost setrvat v ZZC na cca 105 dnů, což ještě odpovídá postupu žalovaného, který stanovil dobu zajištění na 109 dnů (žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí dobu 110 dnů, pravděpodobně z důvodu nesprávného započítání dne vydání rozhodnutí), veden právě shora naznačenou úvahou, kterou ve svém rozhodnutí také uvedl. Soud tedy uzavírá, že rozhodnutí žalovaného i co do délky uložené povinnosti setrvat v ZZC ob stojí a námitka žalobce tak není důvodná.

Konečně posledním žalobním bodem je argumentace žalobce, že stanovením délky zajištění na 120 je de facto určeno, že další soudní kontrola (po kontrole prvotní) již neproběhne, což pokládá za neslučitelné s Úmluvou. Tato námitka není důvodná. Podle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí podle odstavce 1 zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v přijímacím středisku trvají. Ministerstvo při vydání rozhodnutí podle odstavce 1 žadatele poučí o jeho právu požádat o přezkoumání důvodů setrvání v přijímacím středisku, a to po uplynutí jednoho měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě. Z výše uvedeného je zjevné, že žalobce má možnost i během zajištění požádat ministerstvo vnitřně o přezkoumání důvodů pro zajištění, přičemž rozhodnutí ministerstva v této věci podléhá soudnímu přezkumu. Soud tak má za to, že je zde zaručena dostatečná periodicita kontroly trvání důvodů zajištění a rozpor napadeného rozhodnutí či zákona o azylu s Úmluvou zde nevidí.

Z výše uvedených důvodů proto soud neshledal podanou žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2015

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová